

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/6/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225946
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112225946.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľa K., s.r.o., so sídlom K. XX, G., IČO XX XXX XXX, zastúpeného P. K., s.r.o., so sídlom A. 4, G., IČO XX XXX XXX, proti odporcovi Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 11C/324/2012 -96 zo dňa 09. októbra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania a zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 175 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 110,64 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Žalovanej nepriznal náhradu trov konania a žalobkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, 2, 4 a § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Na základe tvrdení navrhovateľa sa nesprávneho úradného postupu mal súd prvého stupňa dopustiť tým, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v zákonnej lehote. Zo spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 61Er/2158/2006 súd zistil, že dňa 25.09.2006 súdny exekútor podal na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, na základe čoho Okresný súd Trenčín vydal poverenie pre exekútora na vykonanie exekúcie. Dňa 06.09.2010 navrhovateľ doručil Okresnému súdu Trenčín v tejto exekučnej veci návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd o návrhu na zmenu exekútora rozhodol uznesením č.k. 61Er/2158/2006-14 zo dňa 15.11.2010, ktorým návrhu na zmenu súdneho exekútora vyhovel. Po právnej stránke súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, 2 a 4, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Z uvedeného exekučného spisu bolo preukázané, že dňa 06.09.2010 bol na tunajší exekučný súd doručený návrh navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora, o ktorom exekučný súd rozhodol dňa 15.11.2010, t.j. 40 dní po uplynutí zákonnej 30 dňovej lehoty. Z rozhodovacej činnosti súdu zistil, že navrhovateľ na exekučnom súde inicioval značne vysoký počet podaných návrhov na zmenu exekútora v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Trenčín. Navrhovateľ odôvodnil nedodržanie tejto zákonom stanovenej lehoty bezdôvodnou nečinnosťou (zbytočnými prietahmi) v konaní. Súd pri hodnotení zbytočných prietahov v konaní poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 520/2012, že žalobkyňa pred okresným súdom iniciovala značne vysoký počet exekučných konaní (išlo o stovky až tisíce exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach). V

prípadoch keď jediná spoločnosť iniciovala konanie v stovkách až tisíckach typovo obdobných veciach, je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériá posudzovania prieťahov a záujme ochrany práv a slobôd iných. Pri posudzovaní, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri resp. štyri základné kritéria, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správania účastníkov súdneho konania (2), postup samotného súdu (3), význam veci pre účastníka (4). Vzhľadom na uvedené súd mal za to, že veľkým množstvom podaní sťažovateľky ipso facto zvyšuje faktickú zložitost' vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania sťažovateľky. Súd ďalej poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu (I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012), podľa ktorých porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán, dôsledne nepostupoval v zákonom stanovených lehotách. Vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa mal za to, že postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcom v prieťahoch v konaní. K návrhu na prerušenie konania súd prvého stupňa uviedol, že dôvod uvádzaný v návrhu na prerušenie konania navrhovateľom už v súčasnosti neexistuje, nakoľko jeho ústavná sťažnosť bola právoplatne odmietnutá (výrok I.). Preto súd prvého stupňa návrh na prerušenie konania zamietol. V zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie 3 základných predpokladov: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislost' medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcom v prieťahoch v konaní. Ak tento základný predpoklad zodpovednosti za škodu nebol naplnený, tak navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody z takto uplatňovaného dôvodu. Pokiaľ chýba nesprávny úradný postup, je bez právneho významu preskúmať ostatné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorými sú vznik škody a príčinná súvislost' medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Súd ďalej uvádza, že žalobkyňa nepreukázala vznik škody (majetkovej ujmy), keď vyúčtované režijné náklady nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť žalobkyne, ktorá je podnikateľským subjektom. Žalobkyňa nepreukázala ani splnenie zákonných podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom k vyššie uvedenému súd považoval žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní toho, kto neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané (resp. toho, kto neunesol dôkazné bremeno). Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok II.).

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanej nepriznal náhradu trov konania, pretože žiadnu nevyčísliť z obsahu spisu jej žiadne trovy konania nevyplývali, a podľa § 224 ods. 1, 3 O.s.p. (s prihliadnutím na § 151 ods. 1, 2 O.s.p.) v odvolacom konaní úspešnej žalobkyne nepriznal súd náhradu trov odvolacieho konania, pretože žiadnu nevyčísliť a z obsahu spisu jej žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývali.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že odvolací súd nezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor odvolacieho súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí.

Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. K návrhu na prerušenie konania poukázal na to, že na základe ním podanej sťažnosti na Ústavný súd SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť osobitne. Na podporu tohto tvrdenia poukázal na judikatúru odvolacích súdov Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014). Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom

v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením okresného súdu, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís súd prvého stupňa dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o návrhu na zmenu exekútora dňa 15.11.2010, pričom konanie začalo dňa 06.09.2010, t.z. že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom omeškanie predstavuje 40 dní. Bolo teda nesprávne tvrdenie navrhovateľa, že došlo k omeškaniu viac ako 74 dní.

Zo skutkového stavu zisteného v prejednávanej veci tak síce vyplýva, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu v tom zmysle, že rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora nebolo vydané v 30-dňovej lehote od doručenia návrhu. Právo na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo nesprávny úradným postupom však nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Okrem samotného nesprávneho úradného postupu musia byť súčasne splnené aj ďalšie podmienky a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V tomto smere však navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol. Navrhovateľom preukázané reálné náklady nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa, ktorý je podnikateľským subjektom. Navrhovateľ nepreukázal ani splnenie zákonných podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom k vyššie uvedenému súd prvého stupňa považoval žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní toho, kto neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané (resp. toho, kto neunesol dôkazné bremeno). Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok II.). O trovách konania a o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods.1, § 151 ods. 1 a 2, § 224 ods. 1 a 3 O.s.p. a odporcovi náhradu trov konania nepriznal, keďže si ich nevyčísľil a zo spisu mu žiadne nevyplývajú.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednávací zásada. Prejednávací zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkaz k preukázaniu tvrdenia. Účastník má povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu. K splneniu tejto povinnosti je viazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na ust. § 101 ods. 2 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že ust. § 101 ods. 2 O.s.p. predpokladá pre prejednanie v neprítomnosti účastníka konania skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie a nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie. Navrhovateľ v prejednávanej veci bol riadne predvolaný na konanie pred súdom prvého stupňa na deň 09.10.2014, navrhovateľ predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 26.08.2014, svoju neúčast' písomne neospravedlnil, nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania, a preto súd prvého stupňa správne vo veci rozhodoval v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti riadne predvolaného navrhovateľa ako aj v neprítomnosti riadne predvolaného odporcu. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania a taktiež v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, z akých dôvodov návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Odvolací súd preto zdôrazňuje, že v prejednávanej veci nebolo porušené právo na kontradiktórne konanie. Podľa ust. § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi vo veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí doručiť účastníkom tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho neprítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú, dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť môže plniť účastník od začiatku konania v návrh na začatie konania, vo vyjadrení k nemu mimo týchto procesných úkonov v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Navrhovateľ v množstve svojich podaní na súdoch tvrdí, že súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, avšak ako bolo vyššie konštatované, v danej veci bolo nariadené pojednávanie na konkrétny termín, navrhovateľ bol riadne a včas predvolaný bez ospravedlnenia sa nedostavil s tým, že na pojednávaní sa súd prvého stupňa oboznámil s obsahom spisu a obsahom exekučného spisu súdu. Pokiaľ teda súd prvého stupňa na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnuť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, takýmto postupom súdu prvého stupňa nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti, princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvého stupňa preto v prejednávaní dodržal zásadu priamosti, ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen Ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov. Postupom súdu prvého stupňa preto nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávaných dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania.

Pokiaľ navrhovateľ spochybňoval v konaní zákonného sudcu s poukazom na ust. § 15 ods. 1 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že o vylúčení zákonného sudcu už rozhodoval. Odvolací súd v aktuálnom konaní nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali nestrannosť zákonného sudcu. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď. napr. uznesenie NS SR, sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

V predmetnej veci bol správny postup súdu prvého stupňa, ktorý dospel k záveru, že nárok navrhovateľa nie je dôvodný, a to s poukazom na jeho skutkové tvrdenia, uvedené v návrhu, ako aj s poukazom na neunesenie dôkazného bremena na strane navrhovateľa v danej veci.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktorého termín vytyčil na 09.10.2014, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Na predmetnom pojednávaní sa navrhovateľ zároveň mohol oboznámiť s obsahom vyjadrenia odporcu k návrhu na začatie konania, predmetného pojednávania sa však napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil, rovnako ako ani odporca, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní.

Čo sa týka námietky zamietnutia návrhu na prerušenie konania, podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že v tomto prípade sa jedná o možnosť tzv. fakultatívneho prerušenia občianskeho súdneho konania, čo znamená, že súd v tomto prípade (na rozdiel od situácie upravenej v ust. § 109 ods. 1 písm. b) prvá veta O.s.p., čo však nie je prejednávaný prípad,

kedy je povinný prerušiť svoje konanie, lebo jeho rozhodnutie závisí od otázky, ktorú v tomto konaní nie je oprávnený riešiť), nemusí (nie je povinný) konanie prerušiť ani vtedy, ak prebieha iné občianske súdne konanie, kde sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre výsledok jeho konania. Okrem toho, podanie sťažnosti na Ústavný súd predstavuje mimoriadny opravný prostriedok s tým, že konanie pred Ústavným súdom nespadá pod definíciu "prebiehajúceho občianskeho súdneho konania" tak, ako to deklaruje § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že ak súd v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. nepreruší konanie, neodníme týmto postupom účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 a 3 v spojení s ust. § 151 ods. 1 a 2 O.s.p a v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.